

Planterne ialtsald vilde ikke kunne paastaa, at de ikke ere valgberettigede — deres egne Kolonialraad og som derigennem udøve en afgjørende Indflydelse paa deres egen Forvaltning og Bestyrelse, at, siger jeg, set saadant Lands Befolkning, naar det er gaaget galt med de Foranstaltninger, som et Flertal af deres egen Repræsentation har vedtaget, da henvender sig til Moderlandet og forlanger „Skadeserstatning“, fordi det har viist sig, at den nævnte Foranstaltning har ført til, at de have lidt Tab. En saadan Fremgangsmaade vil intetsteds kunne finde Billigelse. Endnu værre forekommer det mig imidlertid at være, at dette Andragende rettes til os ikke alene fra Folk paa St. Croix, der ere og erkjende sig for at være danske Borgere og Underaatter, men at det tillige rettes til os fra Beboere paa Den, der tilhøre en fremmed Nationalitet, og som i denne Egenstabs have troet sig bespiede til at nedlægge en Protest til Regjeringens Repræsentant paa Den, nemlig under 14de November 1878, og til i større eller mindre Udstrækning at paakalde en fremmed Stats Bistand mod Danmark og de danske Statsmyndigheder. Den ærede Ordfører har alt peget hen paa dette Forhold, og jeg kan ikke negte, at jeg deri fuldkommen samstemmer med ham, at det maa anses for at være i alle Maader utilbørligt, at Folk paa St. Croix af fremmed Nationalitet — eller lad os her sige ligefrem, hvad der er Tale om, Folk af engelsk eller irlsk Nationalitet, det ene Dieblif gaa sammen med danske Borgere og Underaatter om at forlange Skadeserstatning ved en Henvendelse til den danske Rigsdag, og det andet søge at gjøre deres Nationalitet som Englændere gjældende ved at nedlægge Indsigelse hos deres oprindelige Fædrelands Regjering og paakalde dens Bistand imod den Stat, under hvis Love de leve. Hvad der hidtil er kommet offentlig frem om hine Protester, foreligger endnu i en saa uofficiel Skikkelse, at vi ikke med fuldstændig Sikkerhed kunne udtale os om, hvorledes Protesten er affattet, og i hvilken Grad disse Planter paa St. Croix af fremmed Nationalitet have tilfjedat de Hensyn, de stykke den Stat, i hvilken de leve; men der er dog kommet saa Meget frem derom, at jeg ikke tror, at det vilde være rigtigt at lade denne Sag forlade Folkethinget, uden at her var bleven fremsat, og det fra forskjellige Sider, en meget bestemt Misbilligelse af disse Planteres Opræden. Det hedder jo tillige, at disse Protester langtfra at være, som de burde have været, afviste af den engelske Regjering, have givet Anledning til forskjellige diplomatiske Forestillinger og til en Meningsudveksling mellem de to Lande. Heller ikke disse kjende vi, og da vi ikke kjende dem, ere vi affaarne fra for Liden at udtale nogen Dom derom; men jeg tror dog ikke at være uberettiget til at udtale den Forhaabning, at vor Regjering med alt Eftertryk og al Bestemtighed vil

have tilbageviist et saadant uberettiget Indgreb i vore indre Forhold, og at man ikke af nogen Uerhydelighed mod en Stormagt har ladet sig afholde fra i en Sag som denne, hvor Retten ganske sikkert er paa vor Side, alvorligt og bestemt at sige sin Mening. Jeg udtaler, at jeg med stor Tilfredshed vil engang se en Meddelelse givet om den diplomatiske Forhandling, naar det af den maatte fremgaa, at vor Regjering, uden at lade sig skrænke, har sagt alvorlig Betsed ligesoverfor en Fremgangsmaade, som er i allerhøieste Grad ødelæggende for Retsforholdet paa St. Croix og St. Thomas, og erklærer paa ingen Maade at ville taale noget Forsøg paa at behandle Danmark saaledes, som man behandler de halvciviliserede Lande, hvor der findes Kapitulationer, ifølge hvilke de, der leve i det fremmede Land, ere stillede under Bestyttelse af deres oprindelige Moderland. Vi komme neppe til at gjøre videre ved det Andragende, der foreligger fra St. Croix, end at omtale det ved denne Leilighed; derfor har jeg villet ytre dette. Det vilde tillige være ret hensigtsmæssigt, om vore virkelige Landsmænd berude, de danske Borgere og Underaatter, kunde faae det Indtryk, at de have bragt sig selv i en yderst skjæv og uheldig Stilling overfor den danske Rigsdag derved, at de have forenet sig om dette Skridt med Planter, der ikke betragte sig som danske Borgere, og som have troet sig berettigede til at „protestere“ og til at paakalde fremmede Magters Bistand mod Danmark.

Ivermoes: Ved den særlige Stilling, som jeg indtager overfor den Sag, her er Tale om, kan det naturligvis ikke Andet end i høj Grad være tilfredsstillende for mig at se Udfaldet af de Forhandlinger, der have fundet Sted i Finantsudvalget angaaende det Lovforslag, der her er til Forhandling, og som jo er en Frugt af den Kommissions Arbejder, hvoraf jeg har haft den Ære at være Medlem. Jeg tror, at, naar Udvalgets Betænkning Pag. 2 udtaler, „at den søgte Understøttelse kun vil komme Personer til gode, der virkelig ere traengende, og om hvem det kan anses for givet, at de uden egen Skyld ere blevene ramte af Oprøret, samt da Understøttelsen efter sin Størrelse erkjendes for moderat“, saa er dette al den Anerkjendelse, man i saa Henseende kan forlange. At komme ind paa en almindelig Betragtning over Forholdene i vore Kolonier i Vestindien, forekommer der mig ved dette særlige Lovforslag ikke at være nogen særlig Opfordring til. Det synes jo ogsaa, som om den ærede Ordfører og Finantsudvalget overhovedet have været af den samme Mening, idet det har skudt Forhandlingerne derom ud til et noget senere Tidspunkt, og dette Tidspunkt kan vistnok ikke være langt bortliggende, da det ifølge den meget korte Tidsfrist upaatvilelig vil være nødvendigt, at vi her i Repræsentationen komme til en meget ind-